

Mijmeren.

Gek woord eigenlijk, mijmeren.

Toch hiervoor wel geschikt.

Zo maar wat voor je uit zitten staren.

Toch eigenlijk niet, mijn ogen zijn gericht op Réfa.

Hoe dat ze daar ligt.

Wat zou ze denken vraag ik mij af.

Dat een hond niet kan denken gaat er eigenlijk bij mij niet in.

Hoe kan het dat ze, languit op de bank op haar zij met haar twee voorpoten de marathon aan het rennen is.

Ze één wang iedere keer op blaast, heel hard puft.

Gekke geluidjes maakt, whuu whuu, grrrrr, ieuw ieuw.

Het lopen is gestopt en ze ligt er weer ontspannen bij.

Mijn Réfa.

Mijn hond.

Ik leun achterover in mijn stoel en mijmer verder.

Ik zeg mijn hond, maar hoe zou Réfa ons zien?

Ben ik haar mens.

Aan baasje of vrouwtje heb ik eigenlijk weinig mee als ik eerlijk ben.

Dan heeft ze keus uit twee.

Een hij en een zij.

Of zou ze onze namen ook al begrijpen?

Jan en Jos.

Als Jan José zegt is er iets niet pluis, dat hoort ze niet zo vaak.

Jan laat me uit.

Jos geeft me wat lekkers

Wij zijn haar mensen, ik weet niet hoe ik het anders moet vertalen.

Wij hebben haar de basis regels bijgebracht.

Stop, zit, bij het oversteken.

Geen auto's oké over.

Naast me lopen als ze in haar tuigje zit aan de lijn.

In twee dagen was ze zuiver en deed ze alles buiten. Het mag niet maar omdat ze zo goed luistert. Laat ik haar vaak even los. Nooit ver van mij vandaan.

Ook iets van het begin, 'niet te ver.'

Maar wij waren zo benieuwd naar haar eigen karakter.

Haar eigen gedrag zonder altijd in te springen.

Wat kan ik meer zeggen; ze is dapper, heel slim, je hoeft een puzzel maar één of twee keer voor te doen en ze is er mee weg.

Vorige week in het bos kwamen we paarden met ruiters tegen.

{het is ook gebeurd zonder ruiters, die was er af geknikkerd} mankeerde niks hoor maar liep te vloeken.

Ik oordeel eigenlijk nooit maar in dit geval kan ik het niet laten.

{ooohhhh een Schnauzer die luistert.}

Stiekem hoopte ik dat ze in galop een wat laag hangende tak tegen kwam.

Hoeft niet hard hoor maar zomaar even.

Een Schnauzer, nooit aan beginnen, ook gehoord.

Hebben vast nooit met een Schnauzer te maken gehad.

Uit gekheid als ik mensen tegenkom in het bos is, er altijd wel even een { goede dag. }
Als er wat meer belangstelling is en dat is meestal, {wat een leuke hond. Wat is er dat voor één. Wat een mooie hond hoor ik ook vaak en gelijk hebben ze.

Maar ik kan het dan niet laten om te zeggen: goed kijken, dit is de liefste hond van heel de wereld.}

Op het lachende commentaar kan ik altijd rekenen; {echt niet, dat is de mijne!}

Maar dat is geen Schnauzer.

Ik blijf me over haar verbazen.

Ze is mijn schaduw maar staat me nooit in de weg.

Als ik uit bed stap pikt ze gegarandeerd gelijk mijn plekje in.

Iedere dag het zelfde. Ik roep; {eruit heee, dat is mijn plek.}

Sloom rekt ze zich uit, ik pak haar voor en achterpoten en draai haar zo om zodat ze even in het midden komt te liggen.

Jan heeft altijd een doosje met nootjes in de kast staan. Als hij het nog maar pakt, het geluid van het dekseltje, staat ze klaar.

Het zijn halve pinda's gezouten, hij haalt er een uit. Zij staat te wachten. Jan zuigt het zout eraf {Jan houdt het niet bij een halve} en ze krijgt haar pinda.

Als Jan weg gaat, krijgt ze wat lekkers met de groet {ik ben zo terug.}

Als ze getrimd is, is het even een andere hond en moet ik wennen, maar dat duurt nooit lang.

Door haar eigen manier van doen is het weer mijn eigen Réfa.

Ze heeft een ingebouwde klok.

's Avonds half elf is het nog even plassen.

Niet eerder, niet later.

Nu ik zit te schrijven, ze ligt nu naast mijn stoel, zit ik wat hardop te kletsen, dat is niet gek vind ik nu. Ik doe het tegen haar, maar ik had er even geen rekening mee gehouden. {Het gaan we naar het bos het bos} ging ook hardop en dat heeft gevolgen.

Ook dat is Réfa, je komt er niet omheen.

Het begint met zitten staren, twee poten omhoog, ik negeer het nog eerst dit even afmaken. Helemaal mooi zitten, pootjes omhoog met enig geluid. Ik zwicht, kom op maar. Als ik dan toch in het bos loop maakt ze mij ook blij. Ik ruik de natte grond, de geur in het bos, we zijn alleen en ze rent voor me uit. Rent terug en springt met twee poten tegen me aan, geeft me een knuffel.

Hoe blij kun je zijn met je hondenkind.

Is niet te beschrijven er zijn geen woorden voor.

Of is het zo even genoeg...?

José Goense